

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata VIII

~**Isang** kakaibang kondisyon ang bumungad sa bakuran ng Abbey, na nagpapakita ng sarili nito sa pamamagitan ng nagbubuo ng mga anino, na mukhang masyadong mataas, malapad, o pilipit para sa mga bagay na nagbubuga sa kanila. Ang mga bagay mismo ay tila mas malayo kaysa sa aktwal na kalagayan nila, at ang mga apoy ng sulo ng mga sundalo ay tila kumukurap nang napakabagal o paatras pa nga. Ang iba pang mga galaw ay tila magkaparehong mali, at ang bagong kalagayan ay nagpakita rin sa pamamagitan ng mas maliliit na paghahayag, tulad ng mga sigaw ng mga tao, na parang mga mahinang tawag sa ilalim ng tubig, at isang patuloy na pagtunog sa mga tainga ng mga lalaki habang inuulit nila ang kanilang mga sarili sa pag-uusap. Ang mga natatakot na kabayo ay kumamot sa lupa na parang ang mga natatakot na hayop ay nakakaramdam ng isang nanginginig na lupa. Pagkatapos ay naroon ang kakaibang amoy—hindi kasing-anhang ng eglantine, ngunit sa halip, nakakalason, na may bahid ng nakalalasing na mga kabute. Ang isang malalim na paghinga ng bagong hangin ay maaaring madaling malito ang mga pandama tulad ng isang pagkahilo, at ang amoy ay kasing-damdamin ng amoy ng isang paparating na bagyo, gaano man kaiba sa anumang natitirang alaala. Tunay nga, isang hindi natural na kalagayan ang bumalot sa Abbey, kasing-kakila-kilabot ng bagong bukas na Gatestone na nagdala nito.

Isang litanya ng mga sigaw ang umalingawngaw mula sa dulong bahagi ng patyo, at isang nag-iisang sundalo ang tumakbo patungo sa dormitoryo, tumatawid sa ilalim ng mga bintana nito. Isang lamparang langis ang pumailanglang mula sa itaas na bahagi ng...

isang casement ng kuwento at inihampas siya sa lupa. Agad siyang sinunggaban ng pangalawang guwardiya. Itinayo niya ang lalaking may sakit at inihatid palayo sa gusali. Ang mga salarin, dalawang batang eskudero, ay yumuko mula sa bintana sa itaas, itinuro ang kanilang biglaang pag-atras.

Sama-samang kumilos ang mga hanay ng mga sundalo sa ilalim ng mga nakataas na sulo, pinalilibutan ang pasukan ng dormitoryo upang pigilan ang kongregasyon ng mga pari sa pagtakas. Isang Senior Friar na may puting balbas ang pilit na pumasok sa gitna ng mga nakadamit na bilanggo at ikinuyom ang kanyang kamao, nangaral sa napakatangkad na Sarhento-at-arms. "Kung ikaw ay isang lingkod ng Panginoon, itigil mo ang iyong mga sandata at hayaan kaming dumaan!"

Sumigaw ang Sarhento bilang tugon. "Bumalik ka sa iyong silid, Prayle!"

Nanatili ang monghe sa kanyang paninindigan, patuloy na nagreklamo, "Isaalang-alang ninyo ang gawain ng Diyos at ng kanyang mga lingkod kaysa sa mga utos ng inyong Kapitan! Kami lamang ang makakapagtuwid ng ginawa ninyong baluktot. Ingatan ninyo ang inyong mga hakbang sa mga banal na lugar na ito at tumabi, upang maitama namin ang inyong pagkakamali!"

Sumigaw ang Sarhento sa kabila ng mga protesta ng mga pari, "Bumalik kayo sa inyong mga silid! May mabububo na dugo, kung hindi!" Gayunpaman, nagpatuloy ang mga alitan sa pagitan ng mga sundalo at mga pari, habang ang mga prayle ay lumabas sa pintuan, mas lalong sumisiksik sa matatag na hanay. "Dakpin ang paring iyan!" sigaw ng isang sundalo, habang nakaturo sa sulok ng dormitoryo ang isang nakadamit at nakatalukbong na anino. Umikot ang anino at tumakas. Hinabol ng dalawang guwardiya ang mga ito, sumisid sa mga palumpong. Nabali ang mga dahon at nabali ang mga sanga dahil sa mga ungol at daing ng isang matinding pagpupumiglas.

Pinunit ni Prayle Nicholas ang kaniyang damit at umungol sa harap ng isang guwardiya, "Huwag mong ituring na wala kaming kakayahan ang mga prayle." Hinawakan niya ang tsaleko ng guwardiya at hinila ito palapit. "Iwan mo kami, at ang aming Abbey!"

Pinatigas ng hindi natinag na sundalo ang kanyang noo. "Mukhang sigurado ka sa iyong sarili—isang walang armas na pari laban sa isang hukbo?"

Tinitigan siya ni Nicholas nang masama, habang nangangaral, "Kung ang isang hukbo ay magkampo laban sa atin, ang ating mga puso ay hindi matatakot; at kung ang digmaan ay bumangon laban sa atin, dito tayo magtitiwala."

"May Tiwala? O Katangahan?" tanong ng guwardiya sa kanya. "Maaaring tama ang mga salita mo sa tingin mo, ngunit mas mabuting makinig ka sa mabuting payo." Yumuko ang sundalo kay Nicholas at napangiwi ang prayle. "Huwag mong pilitin ang kamay ko, pari." Muli, napangiwi si Nicholas at tumingin sa dulo ng kutsilyong idiniin ng lalaki sa kanyang tiyan. "Bumalik ka sa loob at manalangin para sa susunod na araw!"

"Malapit ka nang humingi ng mga panalanging iyon, sundalo," payo ni Nicholas sa kanya, habang nagtatago sa likod ng isang pader ng mga damit.

“Nakahanda na ang mga armas,” sigaw ng punong Sarhento. May hawak na mga espada at mahahabang kutsilyo kumikislap sa liwanag ng sulo. “Magkalapit na hanay!” Nagsama-sama ang mga sundalo sa dormitoryo pasukan, itinaboy ang mga prayle pabalik sa gusali. Hinarangan nila ang mga pinto, pagkatapos nito, tinipon ng Sarhento ang isang hanay ng mga guwardiya sa harap nila. Pagkatapos ay inihanay niya ang mga natitirang lalaki sa paligid ng buong gusali upang bumuo ng isang pader ng mga bantay na may dalang sulo upang bantayan ang maraming bintana nito.

Sa kabila ng bakuran ng Abbey at sa harap ng gusaling kinaroroonan ng pasukan ng catacomb, halos dalawampung sundalo ang nagkukumpulan sa looban sa gitna ng mga sulo. Dahil matagal nang isinuko ang lahat ng pag-asa na matagpuan si Lazarus sa mga tunnel ng crypt, itinigil nila ang kanilang paghahanap at nagtipon upang siyasatin ang mga itaas na bahagi ng katedral. Kumalat ang mga kumikinang na aparisyon sa mga campanile, sumisid sa pagitan ng maraming hanay ng mga Grotesque na estatwa. Karamihan sa mga kabataang lalaki ay mga bagong karagdagan sa grupo ni Kapitan Bourne ng Royal Guard ng Kanyang Kamahalan . Isang matandang sundalong may pilak na buhok ang nakatayo sa gitna nila, at hindi tulad ng iba, ang atensyon ng kumander ay nasa ibang lugar. Habang may hawak na sulo ang isang batang guwardiya, sinuri ng matandang lalaki ang isang kulot na tumpok ng malutong na mga pahina. Sa wakas, lumingon siya sa guwardiya, tinanong ito. "At ang mga pergamino na ito ay nasa loob ng kama ng Devil-Boy ?"

“Oo, natagpuan namin sila na nakatago sa loob ng dayami,” sagot ng guwardiya. “Hindi ko alam na nagbabasa ka pala.”

“Kaya ko,” sabi ng matandang opisyal. “Medyo.”

"Kung gayon, ano ang nababasa rito?"

Inilipat ng opisyal ang posisyon ng mga papel, inilayo ang mga ito sa kanyang mukha, habang nakapikit siya sa ilalim ng liwanag ng flashlight. "Ang unang pahina ay tila isang liham na isinulat ng isang nakakulong na kleriko na isang uri ng tagasalin." Ibinaling niya ang tingin sa ilalim ng pergamino. "Sa pamamagitan ng kanyang marka, tinawag niya ang kanyang sarili na Naramsin."

“At ano ang mababasa sa ibang mga pahina?” tanong ng nakababatang lalaki.

Umiling ang opisyal. “Hindi ko mabasa ang nakasulat. Ang lahat ng iba pang pahina ay naglalaman ng isang uri ng banyagang sulat – wala pa akong nabasa mula noon.” Binasa niya ang mga natitirang pahina. “At ang mga simbolo ay tila pare-pareho, ngunit magkakaiba. Marahil ay hindi man lang sila mga salita.”

Yumuko ang batang guwardiya sa tainga ng matandang lalaki , bumulong, “Alam ko ang dahilan kung bakit hindi mo mabasa ang mga salita. Sinasabi ko sa iyo, dila iyon ng Diyablo mismo!” Yumuko ang opisyal at naniningkit ang mga mata. Pagkatapos ay dali-dali niya itong inirolyo, sinaway siya. “Hindi ka nga marunong bumasa, pero ngayon sinasabi mong alam mo ang mga marka ng Diyablo?”

Ipinagtanggol ng nakababatang sundalo ang kanyang sarili, itinuro ang bubong ng katedral. “Paano kaya...

ikaw ang dahilan kung bakit lumilipad ang mga espiritung iyon, kung hindi dahil sa Batang-Diyablo at sa kaniyang mga lihim na orasyon ng pananalita ng diyablo?”

Ipinagtanggol ng isang guwardiya na malapit sa kanya ang kaniyang pahayag laban sa opisyal. “Totoo ang sinasabi niya! Mga espiritu lamang sila na galing mismo sa hukay ng Impiyerno!”

Dahil sa labis na pagkadismaya, lumingon ang opisyal at tinanong siya, “Nakakita ka na ba ng espiritu, anak?”

“Hindi,” pag-amin ng lalaki.

Hinawakan ng opisyal ang braso ng lalaki. “Nakarating ka na ba sa Impiyerno, anak?”

Sumagot ang lalaki, “Hindi—Hindi. Pero alam ng lahat—”

“Kung gayon, paano ka nakatayo riyan at sinasabi sa akin na nakakakita kami ng mga espiritu mula sa Impiyerno?” Binitawan ng matandang sundalo ang kanyang braso at inilagay ang kanyang mga kamay sa kanyang balakang bago tumingala. “Sa aking sarili, hindi pa ako nakakita ng mga Espiritu, Diyablo, o Apoy ng Impiyerno; ngunit hindi ko nakagawian na magbenta ng takot at kasinungalingan sa mga taong ito. Ang totoo, wala sa amin ang nakakaalam kung ano ang nasasaksihan namin dito.”

Biglang bumukas ang mga pinto at lumingon ang mga sundalo at nakita ang dalawang guwardiyang nasasakal na natutumba. patungo sa kanila. Ang mga guwardiya ay bumagsak nang nakadapa, hinihingal. Pinalibutan sila ng mga sundalo, sinagip ang kanilang mga nasusunog na sulo mula sa lupa kung saan sila nahulog ng mga guwardiya. Halos umuubo, ipinaalam sa kanila ng isa sa mga guwardiya ang isang nagliliyab na apoy sa kaibuturan ng mga katakumba. Pinutol niya ang kanyang hininga at tumingala, at idinagdag, “Wala na tayong makita, dahil sa usok.” Sa ilalim ng ilaw ng sulo, nakita ng mga sundalo ang mga itim na luha at puting guhit na dumadaloy sa mga pisngi na natatakpan ng uling.

Muli, kinausap ng nakababatang lalaki ang opisyal habang nakaturo sa pinto. “At paano mo maipapaliwanag ang mga tunel ng bato na nagliyab, kung hindi dahil sa pangkukulam ng Demonyo?”
ng Batang Demonyo?

Nagmadaling nilampasan ng mga sundalo ang opisyal, para hanapin ang apoy, at nang lumingon ang nakababatang lalaki para sundan sila, hinawakan niya ito sa braso, halos mabundol ito. Kinuha niya ang sulo sa kanya, sabay sabing, “Hindi ako tatayo sa dilim habang hinahabol mo ang apoy, bata.”

"Ayaw mo bang hanapin ang apoy?"

Tumawa nang mahina ang opisyal. “Marahil ay maaari mo silang bigyan ng sandali para bumalik, bulag at nasasakal. At kung ang isa sa kanila ay makapagpigil ng hininga nang sapat na katagalan para mahanap ang apoy, hindi niya dapat inisip kung ano ang gagawin niya noon, ni hindi man lang siya huminga sa apoy bago tumakas sa usok.” Umiling siya bago itinuro ang pinto. “Pero sumama ka sa kanila, kung hindi man ay masakit para sa iyo.”

Nagmamadaling pumasok ang binata sa pintuan. Lumingon ang opisyal sa dalawang lalaki na hindi pa rin nawawala.

nasasamid sa lupa. “Aba, ayaw mo bang sumunod sa iba pa sa kanila?”

Nagpumiglas na tumayo ang isa sa kanila at sumagot, “Nandito na lang kami.”

“Madali kang natututo kapag ang sakit ang iyong gabay,” sabi ng natutuwang sundalo bago huminga nang malalim. “Kung gayon, samahan mo ako. Naghahanap ako ng tubig at maraming balde.” Naglakad ang tatlong lalaki patungo sa refectory upang hanapin ang balon ng Abbey.

Lumabas ang Sarhento sa dormitoryo at nagmartsa nang matigas patungo sa banyo. Habang papalapit siya sa harap ng gusali at nakasalubong ang ilang sundalo, sumigaw siya, “Nakapagkumpisal na ba kayo?” Humakbang ang Sarhento sa pagitan nila at nahati ang mga sulo upang ipakita ang isang pandak at marumi, may isang brasong sundalo, nawawala ang kanang paa. Sa kanyang paanan, isang umiiyak na nakaupo sa lupa si Thateus, ang kanyang likod ay nakasandal sa dingding ng banyo. Lumingon ang lalaki, pinupunasan ang dugo at buhok sa kanyang pantalon mula sa kanyang mga daliri. Sinagot niya ang Sarhento sa magaspang na boses. “Hindi pa nila sinasabi kung nasaan ang Devil-Boy. Gayunpaman, malapit na silang mahuli, ginoo.”

Napansin ng Sarhento ang isang punit at maputik na takip sa mukha sa lupa malapit sa kanyang mga bota. Pagkatapos ay sinuri niya ang lugar at nakita ang isang guwardiya na nakatayo nang hiwalay sa iba pang mga lalaki, ang mukha ay may bahid ng pagkabalisa. Sa kanyang paanan, isa pang batang lalaking may kapansanan sa katawan na halos hubad at nakahandusay. Kung hindi dahil sa patuloy na hamog ng hininga ni Miguel, ang batang lalaki ay maaaring isang maliit na bangkay. “Ang iyong ilaw,” utos ng Sarhento, habang kumukuha ng sulo mula sa pinakamalapit na sundalo. Lumuhod siya sa harap ni Thateus, sinusuri ang kanyang kakatwang anyo bago nag-alok, “Sabihin mo sa amin kung saan nagtatago ang eskudero ni Lazarus at maaari ka nang bumalik sa dormitoryo.” Umiyak lamang si Thateus. Parang umuugoy ang kanyang ulo, dahil napakabigat nito para makatayo. “Sige,” sabi ng sundalo, habang nakatayo at lumingon, bago ipinaalam sa lalaking may isang braso, “Huwag kang maantig sa kanyang hitsura. Bata pa lamang siya, at ang mga batang lalaki ay maaaring masira.” Bumuntong-hininga ang mga sundalo at lumipat ng pwesto, inaalala ang nakakailang na sandali kasama ang masakit at matagal na paglipas ng panahon. Tinanong niya ang sundalong may nawawalang braso. “Nasa simbahan pa ba ang Kapitan?”

“Hindi ko pa siya nakikita,” sagot ng lalaki. Hinawi ng Sarhento ang mga guwardiya habang dumudura, “Maghanap ng balanse! Umaasa ako ng mga pag-amin—hindi mga patay na batang lalaki. At huwag mong hawakan ang kamay mo.” ang monghe.

Habang tumitingin-tingin sa paligid, nagtanong ang sundalong may isang braso, “Sinong monghe, ginoo?”

“Papunta na siya,” sagot ng Sarhento, huminto sa tabi ng walang malay at inilantad si Miguel. Inutusan niya ang guwardiya na takpan siya, at biglang hinubad ng lalaki ang sarili niyang tsaleko, binalot ang bata. Kasabay ng pagtango ng pagsang-ayon, nawala ang Sarhento sa kadiliman ng ang patyo.

Sa hilagang sulok ng Abbey, ang mga armadong sundalo ay nagbabantay sa gilid ng pasukan ng katedral na parang isang hanay ng mga estatwa. **TING!** Isang maliit na bato ang tumalbog mula sa helmet ng isa sa mga ang mga guwardiya at sumilip siya sa dilim. **DUMI!** Isang mas malaking bato ang tumama sa helmet ng isa pang sundalo, na nagpabagsak dito. Sumugod siya, hinawakan ang hawakan ng kanyang espada, **at hinanap sa mga anino ang salarin.**

"Isang tagahagis ng bato," bulong ng unang guwardiya.

"At puputulin ko siya nang kaunti," ungol ng pangalawang bantay, habang binibitawan ang kanyang sandata at **bumabalik sa hanay.**

Pagbagsak! Isang napakalaking bahagi ng itaas na pasamano ng katedral ang natanggal at sumabog ang mga kalat nagpalipad sa mga lalaki. Nang humupa ang avalanche, sila ay nakahiga sa lupa, mga pasa, tulala, at walang ekspresyong nakatitig sa bubong.

Isang nagrereklamong si Kapitan Bourne ang biglang pumasok sa mga pinto ng katedral. Ipinasa niya ang isang sulo sa ibabaw ng walang bantay na pasukan, at natuklasan ang kanyang mga sundalong nababalutan ng alikabok na nakahandusay sa malapit na lugar, umuungol, hinihimas ang kanilang mga korona, at tumingala. Tumalon ang mga lalaki at nagmamadaling bumalik sa kanilang mga bantay na puno ng mga kalat, kasabay ng paglabas ng dalawang magulong prayle sa pinto ng simbahan at pagkatisod sa mga batong natatanggal. Lumayo si Bourne sa pinto at humakbang sa pagitan ng mga nahulog na bato—ang pinakamalaki sa kanila ay madaling makakadurog ng isang tao. Sinundan siya nina Clodius at Greville. Itinaas ng Kapitan ang kanyang tingin at natuklasang nawawala ang isang malawak na bahagi ng pasamano ng bubong. Sa wakas, bumalik siya sa hanay ng mga sundalo at hinawakan ang braso ng pinakamataas na bantay, tinanong siya. "Hindi ba't inutusan kitang i-lock ang mga pintong ito?"

"Patawarin mo ako, Kapitan," sagot ng sundalo. "Muntik na kaming patayin ng simbahan sa sandaling ito."

Niyugyog siya ni Bourne. "Susmaryosep ang mga bato ng simbahan! Pinayagan mo bang dumaan ang Kardinal?"

"Tunay nga, ginoo. Sinabi ninyo na walang sinumang tao ang papasok sa mga pintuang ito. Lumabas ang Kardinal, ayon sa inyong utos, upang humingi ng tulong sa isa pang prayle."

Nagngitngit ang Kapitan at umungol nang mariin. "Wala akong utos na ganyan."

Nagmamadaling lumapit si Clodius. "Kapitan, napansin ba ng mga tauhan ninyo ang Kardinal na may dalang mga pahina?"

Binitawan ni Bourne ang kanyang pagkakahawak. "Sagutin mo ang prayle."

"Oo, maraming papeles."

Pinunasan ni Greville ang kanyang mga mata, at sa wakas ay nakapag-isip-isip na. Hinimas niya ang kanyang batok, pinag-iisipan ang mga kakaibang kilos ni Cardinal Blasi. "Tapos pumunta siya sa dormitoryo para sunduin ang isang prayle? Kapitan, handa kaming tumulong sa kanya."

"Umalis na ba siya papuntang dormitoryo?" tanong ni Bourne.

"Hindi po, ginoo. Naglakad siya patungo sa hilagang gate ng Abbey," pag-amin ng sundalo, habang nakaturo sa direksyon nito. "Mukhang sugatan siya— nangangailangan ng tulong, gaya ng sabi niya."

Itinulak ni Bourne palabas ng pormasyon ang sundalo at inihampas sa pader ng pasukan.

"Ikaw na nagdurugo na kambing! Nasa loob ng dormitoryo ang mga prayle ng Sarhento-at-arms! Ang tanging gusali sa labas ng pader ng Abbey—" Napigilan ng Kapitan ang sarili at humarap kay Clodius, pinikit ang mga mata. Sa ilalim ng ilaw ng sulo, pinanood ng prayle ang pag-agos ng dugo sa kanyang mukha. Binitawan ni Bourne ang sundalo at umiling sa isang posibleng mangyari. "Hindi niya gagawin —sigurado, hindi isang Kardinal."

Humakbang siya patungo sa pinto at sumigaw sa loob ng katedral, "Lahat kayo, magtipon sa bakuran sa ilalim ng pamumuno ng Sergeant-at-arms!" Habang papalabas ng simbahan ang isandaang basa at maruruming sundalo, hinila ni Bourne ang tatlo sa kanila. sa gilid. "Samahan ninyo ako. Ihanda ang inyong mga sandata." Humarap siya kay Clodius at tinusok ang kanyang dibdib gamit ang isang daliri. "Kung hindi ko mababawi ang Cardinal na ito—" Pagkatapos ay tumakbo si Bourne patungo sa hilagang tarangkahan ng Abbey, kasunod ang tatlong sundalo. Sandali siyang huminto sa tarangkahan, tinanong ang mga guwardiya na nakatayo roon, inalog ang kanyang sulo, at itinulak ang isang concierge sa lupa bago tumakbo palabas ng Abbey. Sa wakas, bumagal siya sa isang mabilis na hakbang at huminga nang malalim habang papalapit sa mga kuwadra.

Sa loob ng mga kuwadra, ang mga natatakot na kabayo ay humihip at nag-aapakan, kinakagat ang kanilang mga bahagi at hinihila ang mga tali. "Paparating na ang Kapitan," bulalas ng isa sa ilang sundalong responsable sa pag-iingat ng mga kabayo at gusali. Nagtakbuhan ang mga lalaki sa mga kuwadra, nauupo sa kanilang mga pwesto, at ang pinakamatandang sundalo ay natumba sa tabi ng pasukan ng kamalig.

"Arestuhin ang Kardinal!" sigaw ni Bourne, habang papalapit sa sundalo.

"Kapitan?" tanong ng sundalo sa kanya.

"Wala ba siya rito?"

"Hindi po, ginoo."

Huminto si Bourne at naguguluhan na tumingin sa Abbey.

"Papunta na siya, Kapitan," dagdag ng sundalo.

Napaikot si Bourne. "Oo nga, hindi mo siya hinayaang umalis!" Tumakbo siya papasok sa kuwadra at iniabot ang kanyang sulo, siniyasat ang loob.

Sinundan siya ng sundalo. "Sumakay siya papunta sa nayon ng Murat—upang sunduin ang prayle ayon sa iyong iniutos."

"Wala akong utos na ganyan, hangal ka!" Hinampas ni Bourne ang isang poste ng kamalig at tumitig sa isang bakanteng... espasyo sa pagitan ng mga hanay ng mga kabayong nakatali. "Nasaan ang akin?"

Nag-alangan ang sundalo sa pagsagot. “Ang Kamahalan—um— sinabi ng Kardinal na nais mo— Sinabi niya na inutusan mo siyang kunin ang sa iyo—iyon ang mas maaasahang kabayo.”

Itinulak ni Bourne ang sundalo patalikod. “Siyempre, baka sabihin niya iyan!” Sinuri niya ang mga mukha ng iba pang mga guwardiya ng kuwadra. “At totoo ang pag-aakalang ganoon nga—bilang kabayo ng Kapitan mo !” Umiling siya, halos matawa sa hindi makapaniwala. “Ibinigay mo sa kanya ang sarili kong kabayo?”

“Siya ay isang Kardinal ng Santa Sede, Kapitan,” sagot ng guwardiya. “Hindi ba’t narito tayo upang tumulong sa Kanyang Kamahalan?”

Huminga nang malalim si Bourne. “Oo nga, napaka-makakalimutin ko,” sabi niya sabay tango bago bumaling sa ibang mga lalaki. “Maghanda kayo, apat na kabayo—ang pinakamabilis at pinakamagaling magpahinga.” Pumili siya ng apat na lalaki. “Hahabulin ninyo. Hulihin ang Kardinal at ang kanyang mga papeles. Handa na kayo’y sasakay.” Nagtipon ang mga lalaki sa pader ng kamalig, nag-aalis ng dumi habang ang kanilang Kapitan ay nagbibigay ng karagdagang tagubilin tungkol sa mga tunog ng pag-ungol. “Mayroon lamang isang daan palabas ng Abbey na ito. Gusto kong kayong dalawa na mas maliliit ay gumalaw na parang hangin at mabagal nang walang ginagawa hanggang sa marating ninyo si Murat. Pagkatapos nito, kayo ay aatras at maglalakad ng inyong mga kabayo sa ilalim lamang ng lilim, habang tahimik na hinahanap sa mga gilid ng kalsada at mga masukal ang isang nasugatang Kardinal na nagtatago.” Tinapik niya sa likod ang dalawang mas malalaking sundalo. “Kunin ninyo ang mas mabagal sa mga kabayo at sasakay nang walang tigil. patungo sa nayon, at hindi mo dapat malampasan ang dalawang lalaking nauuna sa iyo—alam mo ang inaasahan ko. Gusto kong maibalik sa akin ang Kardinal at lahat ng kanyang mga papeles— at nang walang pinsala kahit sa kanyang pinakamaliit na daliri.”

“Opo, Kapitan,” sagot nila, habang inaayos ang kanilang mga sarili at inihahanda ang kanilang mga kabayo. Hinubad ni Bourne ang kanyang helmet, itinali ang kanyang buhok, at sumulyap sa bakanteng espasyo kung saan huling nakatali ang kanyang personal na kabayo. Bumalik siya sa nakatatandang guwardiya, may apoy sa kanyang mga mata. “At sa lahat ng mga kabayo sa mga kuwadra na ito, pinaniwala ka ba ng Kardinal na kukuha lamang siya ng isang kabayo—akin—at susunduin ang isang diumanong pari mula kay Murat?”

“Patawarin mo ako, Kapitan,” sagot ng sundalo, iniwas ang tingin sa nag-aalab na titig. “Kung alam lang natin—”

“*Bumagsak!*” Tumulikod si Bourne at inihampas ang kanyang helmet sa ulo ng sundalo, dahilan para matumba ito sa lupa bago inihagis ang kanyang helmet sa dibdib ng walang malay na lalaki. “Hindi ako at ang isang Kardinal! Hindi ako at ang isang santo!” sigaw ni Bourne. “Hindi ako at ang Diyos! Ang iyong mga utos ay nagmumula sa akin, mag-isa—tanging sa akin lamang!”

Isang sundalong nakasakay ang nagpabilis sa kaniyang kabayo. “Aalis na ba tayo, Kapitan?”

“Bilisan ninyo!” sigaw ni Bourne, habang kinakawayan silang sumulong. Mabilis na lumabas ng kuwadra ang apat na lalaking nakasakay, habang ang mga dumadagundong na yabag ng kanilang mga kabayo ay unti-unting humihina sa dilim. Sa nagtatagal na

katahimikan, isang tila matipunong Bourne ang nakasandal sa isang poste ng kuta at sumilip sa langit upang matuklasan ang isang bilog na buwan—at kitang-kita ang kanyang sigla, hindi niya maiwasang mapagmasdan ang perpektong wangis ng walang balat na mukha ni Friar Grate.

Umalis si Bourne sa kuwadra kasama ang kanyang tatlong sundalo. Pagpasok pa lamang niya sa tarangkahan ng Abbey at pag-utos sa mga kalalakihan na sumama sa mga kasalukuyang hanay sa tabi ng katedral, ay nagtipon sa kanya ang isang grupo ng mga sundalo at pari: sina Clodius, Greville, ang matangkad na Sarhento-at-arms, at ang mas matanda, opisyal na may pilak na buhok. Tinanong ni Bourne ang matangkad na sundalo. "Sa palagay ko ang mga pari Ligtas ba ang dormitoryo?"

"Naku, Kapitan. At ang matabang prayle ay nasa aking pangangalaga—sa banyo."

Tumango si Bourne, sabay hampas sa braso nito. Humarap siya sa matandang opisyal. "At paano naman ang paghahanap sa batang demonyo?"

"Nilibot namin ang bawat tunel, silid sa ilalim ng lupa, at espasyo—wala siyang bakas. Bukod pa ryan, may apoy na ngayon na nagliliyab sa mga tunel. Nakatipon ako ng mga balde sa tabi ng balon ng Abbey," alok ng lalaki, habang nakaturo sa direksyon ng refectory. "Aapulahin ko ba ang apoy?"

Pinag-aralan ng Kapitan ang lupa bago sumagot. "Hindi, hayaan mong masunog." Tiningnan niya nang direktang opisyal. "Gusto kong selyohan at bantayan ang mga katakumba. Kung magtatago siya sa mga tunel, ako "Papausukan ko siya nang todo." Pinitik ni Bourne ang kanyang mga daliri, habang nakaturo sa timog na tarangkahan ng Abbey.

"Isama mo ang mga natitirang tauhan mo at takpan ang sementeryo. Baligtarin ang bawat bato. Alisin ang bawat puno." Kung hindi mo pa rin siya mahuhuli, maglalagay ka ng ilang bantay sa dilim upang palihim na bantayan ang lugar para sa anumang senyales niya." Huminga nang malalim si Bourne at tumango, sabay malakas na sinabi, kahit para lamang sa pagpapatibay sa sarili, "Malapit na siyang makahanap ng lugar na mapagtataguan."

Tumabi si Clodius sa sundalo at tumikhim. Tumugon ang opisyal, na nawalan ng malay Ang rolyo ng mga pahinang malutong ni Naramsin mula sa ilalim ng kanyang damit. "Ito po, Kapitan," alok niya, sabay abot ng rolyo kay Bourne. "Bago ang sunog, natagpuan namin ang mga papel na ito na nakatago sa kama ng bata." Itinuro niya sina Clodius at Greville. "Itinuturing ng mga prayle na ito na makabuluhan ang mga ito—marahil ay nakakatulong pa nga."

Matalim na tinitigan ni Bourne si Clodius. Iniabot niya ang kanyang sulo kay Greville at iniladlad ang mga pergamino habang inutusan ang opisyal na simulan ang kanyang paghahanap sa sementeryo.

"Nasa banyo ako. Dalhin mo ang batang demonyo, kung mahuhuli mo siya."

"Opo, Kapitan." Mabilis na yumuko ang matandang sundalo.

Inutusan ni Bourne ang Sarhento-at-arms, "Kunin ang mga tauhan mula sa katedral. Dalhin sila sa dormitoryo at doblehin ang inyong mga hanay."

"Opo." Tumango ang matangkad na Sarhento, saka paalis.

Sa ilalim ng ilaw ng sulo ni Greville, sinuri ni Bourne ang sulat ni Naramsin habang tinipon ng Sarhento ang isang daang sundalo at pinamartsa sila patawid sa patyo.

Sa wakas, nagsalita si Clodius. “Kung nais ninyo, Kapitan, nais naming makipag-usap sa inyo.” Tumango lang si Bourne, at nagpatuloy sa pagbabasa.

Umiling si Greville, at idinagdag, “Hindi ko namalayan sa loob ng maraming taon, at dapat sana ay pinaghihinalaan ko na si Lazarus ay tunay na isang nabubuhay na Grotesque—Ina ng Diyos!

Itinago siya ni Ivan sa ilalim ng isang natatak pang mukha, sa loob ng mga katakumba, dahil tiyak na sisirain siya ng sikat ng araw. May katuturan na ang lahat ngayon, kung isasaalang-alang ang lahat. Ang mga banayad na palatandaan ay nasa lahat ng dako—marahil sama-sama nating piniling balewalain ang mga ito.” Yumuko siya palayo . at sumulyap pataas, patungo sa mga hanay ng mga estatwa sa bubong ng katedral.

Hinawakan ni Bourne ang kamay ni Greville at sandaling itinutok ang flashlight sa mga pahina habang binabasa niya ang huling bahagi ng liham ni Naramsin. Pagkatapos ay dali-dali niyang inirolyo muli ang mga pahina at ipinikit ang kanyang mga mata.

Clodius. “Noong nanatili ako sa iyong Abbey, ikaw ang naging nag-iisa at pangunahing abala ko.”

Hinampas ni Bourne ang rolyo ng pergamino sa kanyang kamay, paulit-ulit na ginagawa ito habang iniisip niyang makarinig ng kahit isa pang salita mula sa nakakabagot na mga prayle na kinasusuklaman na niya .

Nanigas si Clodius. “Nakikiusap ako sa iyo, Kapitan. Ang mga pergamino na iyan ay napakaluma at maselang.”

“Baka ako ang ipapangasiwa sa kanilang kaligtasan?” Inabot ni Clodius ang rolyo ng mga pahina ngunit inagaw ito ni Bourne, nakasimangot. Isinuksok niya ang mga ito sa kanyang tsaleko, at sa mas malumanay na tono, nagmungkahi ng kasunduan. “Maaari kayong dalawa na sumama sa akin sa paliguan at ibahagi ang inyong nalalaman tungkol sa mga papeles. Gayunpaman, kapalit ng aking mga tagapakinig, inaasahan ko ang inyong buong tulong sa paliguan. Balak kong humingi ng pag-amin mula sa matabang prayle tungkol sa kinaroroonan ng Batang-Diyablo.”

Sumulyap sandali si Clodius kay Greville at tumango. “At tutulungan ka namin, Kapitan.”

“Ang matabang prayle,” sabi ni Bourne, “muli, ano ang tawag niya sa kanyang sarili?”

“Delon,” alok ni Greville. “Delon Odino. Isa rin siyang Senior Friar at alam na alam niya ang tungkol sa Gatestone.”

Dagdag ni Clodius, “At ang Grotesque—ang Devil-Boy na hinahanap mo—ang mga sagot sa pangalang ni Lazaro, Kapitan.”

“Odino,” sabi ni Bourne, habang ikinakaway ang kanyang mga buko-buko habang naglalakad patungo sa banyo.

“Ngayon, sabihin mo sa akin ang tungkol sa mga papel na ito.”

Nagliwanag si Greville habang ipinaalam ni Clodius kay Bourne ang kanyang hawak. “Ang mga papel na iyon ay isinulat ng isang Grotesque halos tatlong daang taon na ang nakalilipas. Mula sa aking nakalap tungkol sa una pahina, isinalin ng Grotesque na ito ang mga marka ng Gatestone sa kabuuan nito. Ngayon, pakinggan

ako, Kapitan—daan-daang Senior Friar ang nagtipon ng hindi mabilang na mga binding sa pagtatangkang mabasa ang mga marka. Dahil kami rin ay mga Senior Friar, maging ang aming sariling mga binding ay nasa scriptorium sa gitna ng isang hindi isiniwalat na koleksyon ng mga gawa. Sa buong kasaysayan ng Abbey na ito, walang prayle ang nagsalin ng mga marka, o iyon ang aming nakalap. Nalaman namin ngayon na tila isang Grotesque ang nagtagumpay kung saan daan-daang sa amin ang nabigo. Higit pa rito, si Lazarus ay isang Grotesque. Nakabasa at nakapagsulat siya sa iba't ibang wika, gaya ng nakita ko. At natagpuan ng inyong mga tauhan ang mga papel na hawak niya. Dahil diyan, natitiyak ko na ngayon na ang mga marka sa Gatestone ay isang wikang tanging isang Grotesque lamang ang makakabasa.”

Huminto si Bourne at lumingon. “Alam mo ba kung bakit ako Kapitan ng Royal Guard ng Kanyang Kamahalan?” Sa matalas na pag-iisip, sinagot ni Bourne ang sarili niyang tanong. “Nakikita ko ang mga bagay kung ano talaga ang mga ito, o kung ano ang maaaring maging mga ito, at hindi kailanman kung ano ang hindi.” Umatras si Clodius at tinitigan ang peklat sa pisngi ng Kapitan habang nagpapatuloy. “Sinasabi mo na ang Devil-Boy ay isang Grotesque at tanging ang isang Grotesque lamang ang makakaintindi ng mga marka. Gayunpaman, ang Kardinal ay walang tainga ng pusa o ngipin ng aso, at ipinakita niya ang kanyang sarili na may kakayahang utusan ang batong iyon gamit ang sarili niyang mga papel. At dahil naaalala kong Latin ang kanyang mga salita, natitiyak kong alinman sa sinasayang ninyo ang oras ko sa mga kuwento ng Grotesque o ang Kardinal na ito ang nagsalin ng mga marka samantalang kayong lahat na mga pari ay nabigo. Ngayon, alin ito?”

Umiling si Greville. “Nakita ko ang mga pahina ng Cardinal. Kasingtanda na ng mga pahinang hawak mo ang mga iyon, Kapitan. Bakit niya isusulat ang mga salita niya sa mga dahong napakapino at malutong?” Humarap si Greville kay Clodius. “Sa palagay ko ay hindi. Bilang isang Cardinal ng Mataas na Konseho, mayroon siyang malayang access sa Apocrypha Archive.” Tumango si Clodius. “Maaari kayang ang mga salin na hawak niya ay isinulat din ng Naramsin Cleric na ito?”

Hinugot ni Bourne ang mga nakarolyong pahina mula sa kanyang tsaleko, inilalatag ang mga ito habang nagtatanong, “Kung gayon, sa pamamagitan ng mga pahinang ito, mayroon kang paraan upang isara ang bato—kahit wala ang Kardinal at ang kanyang mga pahina?”

Sumagot si Clodius, “Oo at hindi, Kapitan. Gamit ang mga pahinang iyon, maaaring mayroon akong paraan upang isara ang Gatestone; gayunpaman, kung tama ang aking mga hinala, kakailanganin ko ang kasama ni Lazarus— ang Grotesque squire— upang magsilbing aking tagasalin. Kinapa ni Bourne ang mga pahina, at nakita lamang ang mga markang parang hieroglyphic. Nagdilim ang kanyang kalooban. “Tama, Kapitan,” sabi ni Clodius, habang itinataas ang isang marangal na baba at ipinakita kay Bourne ang isang maikling ngiti. “Ang mga pahina ay naglalaman lamang ng mga marka—walang mga salin. Kailangan mong ihatid ang Grotesque sa amin bago kami makapagpatuloy. At kailangan pang makita kung mangyayari iyon.”

Kinagat ni Bourne ang kanyang labi, dali-daling iniroyo muli ang mga pahina, at isinilid ang mga ito sa ilalim ng kanyang tsaleko. Lumapit siya, dinampot niya ang dalawang kamao ng damit ni Clodius at hinila ang prayle palapit sa kanya. Umatras si Greville, ang gulat na tingin ay nakatuon sa nagliliyab na berde ng mga mata ng Kapitan habang kinukutya niya si Clodius at ang kanyang panlilinlang. "Mukhang sabik kang ilarawan ako bilang isang uri ng hangal na tagapakinig—na nakabitin sa bawat salita ng iyong unti-unting nabubuong kuwento!" Hinigpitan niya ang kanyang hawak at mas hinila ang takot na prayle palapit sa kanyang balbas, hanggang sa maramdaman ni Clodius ang mga patak ng laway at ang mainit na hininga ng bawat salita niya. "O baka iniisip mo akong isang kaawa-awang karakter sa isang kuwento na sadyang pinagpapatuloy mo, kahit na sa tagal ng aking pasensya! Alin iyon?" Inalag niya ito. "Hindi naman!" hingal na sabi ni Clodius, habang nagmamakaawa sa kanya. "Patawarin mo ako, Kapitan. Gusto ko lang sanang tulungan ka!"

Nasiyahan sa pagiging masunurin ng prayle, pinalaya siya ni Bourne. "At gagawin mo iyon." Inayos ni Clodius ang kanyang damit habang hayagang pinag-aaralan ni Bourne ang kanyang plano ng aksyon kasama si Greville. "Dahil nasa akin na ang mga marka ng bato, itatanong ko na ngayon ang matabang prayle, hahanapin at huhulihin ang batang demonyo, at ipapasalin ko sa kanya ang mga salitang kailangan para maisara ang bato." Humarap si Bourne kay Clodius at tinuro ito, "Mula sa sandaling ito, ang dapat ko lang malaman ang sasabihin mo at wala nang dagdag at wala nang bawas —baka makalimutan kong isa kang taong kilala. Naiintindihan mo ba ang ibig kong sabihin?"

Tumango si Clodius, at sandaling nagpalitan ng tingin ang dalawang prayle bago nagmadaling sumunod kay Bourne, na ngayon ay sumugod patungo sa paliguan. Lumiko ang Kapitan sa harap na sulok ng paliguan nang marinig ang sumisigaw na boses ni Odino, na sumisigaw mula sa loob ng gusali. "Wala silang alam, sabi ko! Hayaan mo na ang mga bata. Halika rito at gawin mo rin sa akin at "Babaliin ko ang isang matibay mong braso!" "Tama na," tahol ni Bourne. Binitawan ng sundalong may isang braso si Thateus at sumugod, nabigla nang dumulas pababa sa pader ang batang eskudero. Biglang lumitaw ang ilang guwardiya mula sa kabilang sulok ng banyo at nagpakilalang handa na mga lalaki. Sumulyap ang Kapitan kina Thateus at Miguel bago tinanong ang sundalo. "Ano mga aksyon ang mga ito, at kaninong utos?" "Humihingi kami ng mga pag-amin, ginoo, upang malaman ang kinaroroonan ng batang demonyo."

Kinuha ni Bourne ang sulo mula kay Greville at itinutok ito sa kamay ng sundalo. Biglang dumaloy ang boses ni Odino sa kadiliman sa loob ng gusali. "Walang anuman" Buhatin mo ako! Kalagan mo ako at bubunutin ko ang kabilang braso mo. Lyon lang ang kaya mong gawin gamit ang paa mong may paa na parang ibon, na nananakit sa isang batang eskudero!" Umikot lang ang mga mata ng sundalong may isang braso, hindi pinansin ang pangungutya ni Odino habang ipinapaalam niya sa Kapitan na ang utos niya ay galing sa Sarhento-at-arms. Halatang tinitigan ni Bourne ang dalawa.

binugbog ang mga batang eskudero bago sumagot. "Sa hitsura nila, kakaunti lang ang alam mo kumpara noong nagsimula ka. Pero, kung gusto mo silang patayin sa pagkukunwaring manghuhusga ka, sige lang, ituloy mo na." Itinuro niya kay Thateus, pagkatapos ay sa mga guwardiya. "Marahil lahat ng nauna sa iyo ay gustong masaksihan ang iyong mga mahigpit na pamamaraan."

"H—um— sa palagay ko ay hindi sila handang umamin, Kapitan," pag-amin ng sundalo. Yumuko si Bourne sa mukha niya at umungol, "Kung gayon, baka hindi nila alam ang kinaroroonan niya? Ano sa palagay mo?"

"Opo, Kapitan," sagot ng sundalo, sabay turo sa sarili para mas lalong mapansin ang mga tao.

"Kung gayon, ibalik mo ang mga batang ito sa dormitoryo!"

Lumingon ang sundalo dala ang sulo, sandaling yumuko kay Thateus bago muling tumayo. Napagtanto niya na wala siyang kamay na magagamit para itayo ang bata. Ngumisi si Greville at sinamaan siya ng tingin ni Clodius. Inutusan ni Bourne ang mga sundalo na dalhin ang mga binugbog na batang lalaki papunta sa dormitoryo. Inilagay niya ang iba pa sa labas ng pasukan ng banyo, pagkatapos ay bumulong sa lalaking may isang braso, "Ikaw ang aking tagapagdala ng sulo. Matututunan mo ang wastong paraan ng pag-amin." Sinamahan niya ang guwardiya papasok sa gusali.

Lumipas ang mga anino at ang nagliliyab na sulo ay nagpakita ng isang mapula-pulang mukha at maruming si Odino, ang kanyang mga pulso ay nakatali sa isang haliging kahoy sa gitna ng sahig ng banyo. Lumapit si Bourne sa monghe at pinagmasdan ito. Ang kaliwang manggas ng damit ni Odino ay napunit at nakatayo siya na tanging kanang sandalyas lamang ang suot, ang kabilang paa ay walang sapin. "Patawarin mo ang aking mga tauhan kung tinatrato ka nila nang malupit. Sa gitna ng mga apurahang tungkulin, kung minsan ay nagpapabaya sila sa mga karaniwang kaugalian." Tinapik niya si Odino sa balikat. "Sa sandaling maibalik kita sa dormitoryo at makapagbihis, ipapatama ko nang husto sa mga responsable sa iyong pang-aabuso." ungol ni Odino. "Marahil ay maaari mo silang itama tulad ng ginawa mo kay Prayle Ivan?"

Napatikom ni Bourne ang kanyang panga, at nagtama ang kanilang mga mata sa liwanag ng sulo. Pinaligiran niya ang nakagapos na monghe, maingat na sinuri ito. Nakita ni Odino sina Clodius at Greville na lumalabas mula sa dilim. "Anong ginagawa ninyo rito na naghahabol ng hininga? Hindi ba ninyo may mga katakumba na babantayan?" Tumingin si Clodius kay Odino nang mayabang at titig ng isang aristokrata.

Humarap si Bourne kay Odino. "Hindi sa iyo nakasalalay ang mga tungkulin o problema ko. Sana ay hindi." karagdagang pinsala ang mangyayari sa mga pari ng Abbey na ito." Itinuro niya sina Clodius at Greville. "Kita mo? Malaya ang mga kapatid mo sa tela na gumala sa Abbey." Pinagkrus ni Greville ang kanyang mga braso at iminuwestra na may kubit-balikat. Tinitigan nang masama ni Odino ang Kapitan, alam niyang

Ikinulong ng kanyang mga sundalo ang mga pari at eskudero sa loob ng dormitoryo. Nagpatuloy si Bourne, "Puputulin ko ang inyong mga tali sa sandaling ito. Gayunpaman, para dito ay kailangan ko ng isang maliit na gawa mula sa inyong bahagi. Naghahanap ako ng isang batang eskudero na magngangalang Lazarus. Sabihin mo sa akin ang kanyang kinaroroonan at pauwiin na kita." Yumuko si Bourne at bumulong sa nakagapos na monghe, "Binibigyan kita ng aking pangako bilang isang Kapitan ng Bantay ng Kanyang Kamahalan."

Kinukutya siya ni Odino gamit ang sarili niyang bulong, "Pumunta ka at tanungin ang kanyang ama kung nasaan siya!" Dinuraan niya ang balbas ni Bourne. Binawi ng Kapitan ang kanyang kamao ngunit bigla ring ibinaba ang kanyang braso. Pinunasan niya ang kanyang pisngi at kumaway, tinawag sina Clodius at Greville. Lumapit ang dalawang prayle, at nang mapansin ang mga nakarolyong pahina sa tsaleko ni Bourne, ang sakim na mata ni Clodius ay nakatitig sa kanila habang nagsasalita ang Kapitan. "Bibigyan ko kayo ng kaunting oras sa nag-iisang grupo ng mga prayle upang manaig ang kagandahang-asal ng pari." Inagaw ni Bourne ang sulo mula sa guwardiya at ibinigay ito kay Greville, dagdag pa niya nang sapat na malakas para marinig ni Odino, "Habang may ngipin pa siya sa ulo." Lumabas siya ng banyo, iniwan ang tatlong prayle sa kanilang mga sarili.

Tinawag ni Clodius si Odino nang may mapang-akit na ngiti. "Nagkaroon tayo ng mga hindi pagkakasundo, at para sa akin, hinihiling ko sa iyo na patawarin mo ako."

"Patawad?" tanong ni Odino, hindi makapaniwala. "Sa pamamagitan mo mismo ng kamay na namatay si Ivan at nakatali ako sa posteng ito! At paano naman ang kawawang kapalaran na ipinagkaloob mo sa akin?" Si Lazaro—ngayon ay pinabayaan at nakatakdang mapahamak? Bilang kapatid ng tela, wala ka bang pakialam o kahihyan—walang awa o awa—lalo na para sa kawawang si Lazaro?"

Sumulyap si Clodius kay Greville bago ipagtanggol ang sarili. "Ang Kapitan ang nag-utos ng pag-aresto sa iyo."

"Alam ko ang mga intensyon mo," bulalas ni Odino. "Pinahihirapan mo ang Cardinal na labanan kami ni Ivan sa pagsisikap na pangalagaan ang inyong mga pwesto bilang mga tagapangasiwa ng mga katakumba!" singhal ni Clodius, nagulat. Tumingin si Odino sa kanyang likuran, pinagmasdan ang palikuran na ginamit ni Ivan upang kunwari'y nakatakas. "Clodius, nakikiusap ako sa iyo. Bilang mga lingkod ni Kristo at mga kapatid ng Abbey na ito, kalagin mo ako—bigyan mo ako ng pagkakataong palayain ang aking sarili. Alam mo na, bilang kapalit, ay iaalay ko rin sa iyo ang pareho."

Itinuro ni Greville ang pasukan. "Nasa labas lang ang Kapitan, at ayaw kong makasama ka!"

Sumang-ayon si Clodius, at idinagdag, "Walang handang paraan para makatakas."

"May paraan, Clodius. Matutulungan mo ako nang hindi nagmumukhang sangkot ka. Masisiguro ko sa iyo—"

"Tama na," bulalas ni Clodius. "Palalayain ka ng Kapitan kapag inamin mo ang kinaroroonan ni Lazarus. Ako ang nagsasalita para sa bawat prayle sa Abbey na ito kapag hiniling ko sa iyo na tapusin na ito."

kahangalan."

"Inaasahan mo bang iiwan ko siya?"

"Pinabayaan mo kaming lahat, pati na ang iyong sarili! Pinatay ng Kapitan si Ivan dahil sa pagtaboy sa kanya. Huwag mong ulitin ang kanyang pagkakamali. Ngayon, sabihin mo sa akin kung saan nagtatago si Lazaro!"

Iniwang ni Odino ang tingin, halatang natalo. Pinagmasdan niya ang sahig at mahinang ngumiti.

"Marahil ay nagsasabi ka ng totoo. Kung ibibigay mo sa akin ang iyong pangako bilang isang lingkod ng Diyos na hindi mo balak saktan ang bata, kung gayon ay dadalhin kita sa kanya."

Lumapit si Greville, ngunit hinawakan ni Clodius ang manggas niya. "Iniisip mo ba kaming mga hangal,

Odino? Sabik na sabik na ang Kapitan na palayain ka, matapos mapunta si Lazarus sa kanyang kustodiya."

Pinagmasdan ni Odino ang pasukan ng banyo bago bumulong, "Hindi ko maaaring pabayaan si Lazarus—papatayin siya ng Kapitan nang kasingbilis ni Ivan. Gayunpaman, ipangako mo sa akin na ilalabas mo siya sa Abbey at sasabihin ko sa iyo kung saan siya nagtatago. Nasa iyong mga kamay ang kapalaran ni Lazarus!"

Nagpalitan ng tingin ang dalawang prayle. Sumang-ayon si Clodius. "Sige, kung gayon. Nangangako ako sa iyo." na si Lazarus ay aalis sa bakuran ng Abbey. Ngayon, sabihin mo sa akin ang kanyang kinaroroonan.

Tumango si Odino, bumulong sa walang prinsipyong prayle, "Mabuti kang tao, Clodius. Ako nga sa utang mo. Nagtatago si Lazaro sa—" Tumingin siya sa pintuan at sadyang binulong ang iba pa niyang sinabi.

"Muli, kung maaari," sabi ni Clodius, habang papalapit pa. "Nasaan siya?"

Isinandal ni Odino ang kanyang likod sa poste at muling bumulong, "Nagtatago si Lazaro—" Itinapat niya ang sakong ng kanyang paa sa dibdib ni Clodius. Lumipad paatras ang pari, gumulong sa sahig, at hinawakan ang kanyang dibdib. Tumakbo si Greville upang tulungan ang kanyang naghihingalong tagapagturo.

"Hindi ako si Judas Iscariote!" angil ni Odino. "Iningatan ko si Lazaro. Hindi ko siya pababayaan o ang kanyang ama—para sa kahit sino—lalo na para sa mga sundalo at sa kanilang mga paring papet!"

"Kapitan," sigaw ni Greville. "Kapitan!"

Si Bourne at ang kanyang mga tauhan ay mabilis na pumasok sa pintuan, pinalibutan ang dalawang prayle. Tiningnan ng Kapitan si Odino, na nagkibit-balikat lamang. "Wala na ngang saysay ang pagiging pari," reklamo ni Bourne. "Isa na namang prayle na may apoy sa loob niya, naiintindihan ko." Inutusan niya si Greville na tulungan si Clodius palabas ng banyo. Pagkatapos ay inutusan niya ang dalawa sa kanyang mga tauhan na itali ang mga binti ni Odino. Sinipa sila ni Odino, at tinawag ng Kapitan ang iba pang mga sundalo. Nang matagumpay na maigapos ang prayle ay saka lamang siya lumabas. "Bibigyan kita ng isa pang pagkakataon upang tubusin ang iyong sarili. Saan mo itinago ang Batang-Diyablo?"

"Ano ang isang Devil-Boy?" tanong ni Odino. "Hindi pa ako nakakita ng katulad ng—"

Ibinagsak ni Bourne ang kanyang kamao sa dibdib ni Odino . Sumagot siya sa umuubo na paring iyon, “Muli, nasaan ang batang-demonyo?”

"Wala pa akong nakitang Devil-Boy sa buong buhay ko—"

Nabasag ang panga ni Odino dahil sa isa pang suntok. Dugo at laway ang lumabas.

Sumigaw si Bourne, “*Muli*, ang Batang-Diyablo?”

“Pinapatawad kita, Kapitan,” mapangutyang sabi ni Odino. “Nawa’y ipakita sa iyo ng Panginoon—”

Natumba si Odino sa lakas ng isa pang suntok.

"Ang *Batang-Demonyo?*" tanong ni Bourne.

Inangat ni Odino ang kanyang ulo, pinilit ngumiti, at kinindatan siya nang alanganin. Kumulo ang dugo ni Bourne .

Pagkatapos noon, tiniis ni Odino ang walang pigil na galit ng isang Kapitan na nakaranas ng mas maraming hindi maipaliwanag na kakila-kilabot, hindi mapapatawad na mga pagkakamali, at lubos na kahangalan sa kanyang maikling pananatili sa Abbey kaysa sa lahat ng kanyang mga araw bilang isang sundalo. Gayunpaman, matapos mawala ang nag-aalab na sakit, matapos mamuo ang dugo kung saan hindi ito nararapat, hindi na gaanong nabalisa si Odino. Matapos pumikit ang kanyang mga mata at hindi na niya mahulaan ang susunod na suntok, hindi na siya pinahihirapan ng pananabik. Matapos mapatahimik ng tunog sa kanyang mga tainga ang sumisigaw na boses ng Kapitan, nagkaroon ng kapayapaan. At matapos mabasag ang kanyang mga tadyang kasabay ng pagkislap ng mga magagandang alaala ng kanyang nakaraan sa katakomba kasama sina Ivan, Lazarus, Miguel, at Thateus, hindi na niya kinailangan ng ngipin para ngumiti. Tatal, naging mabuti naman ang buhay para sa kanya.

“*Gumising!*” sigaw ni Bourne, sabay hagi ng isang balde ng tubig sa nakatali at nakaluhod na monghe. Napasinghap si Odino at sumandal sa kanyang mga sakong.

Sumugod si Greville sa kanyang tabi at hinawakan ang kanyang braso. “Odino, sa awa ng Diyos, sabihin mo sa Kapitan.”

Isinandal ni Odino ang kanyang bigat sa prayle habang umuungol. “Ako—ako—ay—naghahangad ng *Absulasyon at mga Huling Rito*. Hindi—kaunting oras. Sunduin—si—Prayer Nicholas. Hinihiling ko—ang—pangungumpisal—lamang—sa—kaniya.”

“Huwag nang mga pari! Mangumpisal ka sa akin!” bulalas ni Bourne, sabay hagi ng balde at pagbasag nito sa dingding.

“Sa akin ka lang makakausap !!”

Habang hawak pa rin ang dibdib ni Clodius, lumapit siya kay Bourne. “Kapitan, kung maaari. Obligado kaming mag -alay ng mga Huling Rito kung hihilingin. Ito ang aming matinding tungkuling sundin—isang tuntuning itinakda ng Diyos ng Kanyang Kabanalan at mahigpit na ipinapatupad ng mga utos ng Santa Sede. Hindi namin siya maaaring tanggihan ng huling kumpisal ng isang paring kanyang pipiliin.” Bulong ni Clodius, “Nakikiusap ako sa iyo, pagbigyan mo siya sa isang kahilingang ito, at sa kanyang kumpisal ay matutuklasan natin mula kay Friar Nicholas kung saan nagtatago ang Lazarus Grotesque. Bilang kanyang mga nakatatanda, marami kaming

mga paraan ng panghihikayat.”

Nakatitig lamang si Bourne kay Clodius habang humihikayat ang mga guwardiya mula sa pasukan ng banyo at isang sundalong hingal na hingal ang pumigil sa kanila. Lumapit ang lalaki kay Bourne, huminga nang malalim, at nagsalita. "Kung maaari po, Kapitan. Kailangan ang agarang presensya ninyo sa simbahan."

"Para saang layunin?" tanong ni Bourne, habang nakakunot ang noo.

Pinagmasdan ng sundalo ang mga mausisang mukha sa paligid niya bago yumuko sa tainga ni Bourne at marahang nagsalita, "Mahalaga ito, Kapitan."

Bumuntong-hininga si Bourne, lumingon, at tinapik si Clodius sa dibdib. Tiningnan ng prayle ang nagdurugo niyang mga buko-buko habang kinakausap siya ng Kapitan. "Payagan mo ang pari na gawin ang kanyang mga Rites. Pagbalik ko, inaasahan kong malaman ang kinaroroonan ng diyablo. Gawin mo." Sumang-ayon si Clodius, at humarap si Bourne sa pinakamalapit na guwardiya at itinuro si Greville. "Siguraduhin mong ihahatid siya sa dormitoryo. Susunduin niya ang isang prayle para sa Huling Rites—si Prayle Nicholas lamang." Kumuha siya ng sulo at sinundan ang sundalo palabas ng gusali. Agad na hinila ni Clodius si Greville palapit sa kanya at bumulong, "Pagbalik mo, magtipon kayo mula kay Nicholas ng Lazarus" kung nasaan. Linawin mo sa kanya na personal kong titiyakin na ang kanyang mga natitirang araw sa Gardiens Abbey ay matutupad nang may lubos na pagsisisi at matinding katahimikan, siyempre, nang walang humpay na paggalang sa Panginoon. Ngayon, kailangan kong sundan ang Kapitan—umalis—at magmadali, bago lumipas si Odino at dalhin magpakailanman ang kaalaman tungkol sa kinaroroonan ng Grotesque." Tumango si Greville at umalis kasama ang sundalo habang si Clodius ay palihim na naglalakad sa dilim, sinusundan si Bourne mula sa malayo.

Lumiko ang Kapitan sa sulok ng katedral at itinuro ng sundalo ang pader sa paligid ng minster, kung saan may isang hanay ng mga lalaking nakaupo sa lupa sa tabi ng kanilang mga bota, nagpapasuso ng kanilang mga hubad na paa sa ilalim ng isang bilog na ilaw ng sulo.

"Nangyari ito ilang sandali lang ang nakalipas, Kapitan." Inihatid ng sundalo si Bourne sa gilid na pasukan ng simbahan bago itinuro ang pintuan. "Kita mo? Ayan. Nakakawala ang nagliliyab na ambon."

Malapit si Bourne sa pasukan at sinuri ang isang itim na hamog na unti-unting lumalabas mula sa bungad nito. at itinatago ang lupa. Umupo siya nang patiwari at pinadaan ang kanyang mga daliri sa umuugong na pasa, biglang binawi ang mga paltos na dulo ng mga daliri.

Sabi ng sundalo, "Oo nga, Kapitan. At amoy Kamatayan."

Naamoy ni Bourne ang kanyang mga daliri habang lumalayo siya sa hamog. Pinagmasdan niya ang katedral. "Sundalo, gusto kong magmadali ka papunta sa dormitoryo at ipaalam sa Sarhento-at-arms na Tinatawagan ko ang ikatlong bahagi ng kanyang mas nakapagpahingang mga tauhan na magtipon sa balon ng Abbey. May mga balde na nakalatag sa tabi nito. Ang mga lalaki ay kukuha ng tubig, mag-iipon ng lupa, at maghahalo ng mga balde ng putik. Gusto ko ang bawat

selyado ang siwang at bitak. Ibaon ang buong simbahan kung kinakailangan.”

"Opo, Kapitan." Tumango ang sundalo at mabilis na umalis.

Sa ilalim ng kanyang sulo, sinuri ni Bourne ang kanyang masakit na mga dulo ng daliri at pinag-isipan ang paghihirap na naranasan niya.

Tiyak na nagdusa si Friar Grate. Ang tunog ng mga yabag ay nabaling ang kanyang atensyon sa isang nagmamadaling papalapit na guwardiya. Huminto ang lalaki, huminga nang malalim, at kinausap siya.

"Mabigat po, Kapitan!"

"Ano na ngayon?"

Itinuro ng sundalo ang bubong ng katedral. "Gumagalaw ang mga estatwa!" Sandaling sumulyap si Bourne bago naniningkit ang mga mata sa kanya. "Kung papayagan mo ako, makikita ang mga ito laban sa liwanag ng buwan."

"Ipakita mo sa akin," sagot ni Bourne. Habang inihahatid ng guwardiya si Bourne sa kabilang panig ng katedral, binalaan siya ng Kapitan, "At dapat silang gumalaw, dahil baka magalit ka." "Lilipat sila," pagtiyak sa kanya ng sundalo.

Sa bawat kakaibang pangyayaring naranasan ni Bourne simula nang dumating siya sa Abbey, isa na namang nakapangingilabot na tuklas ang maituturing na isa na lamang dagdag na klise sa patuloy na lumalalang listahan ng mga hindi kapani-paniwalang pangyayari. "Kumbinsido ako, masasabi mo iyan."

Sumilip si Prayle Clodius sa madilim na sulok ng refectory, ang kanyang matalas na mata ay nakatuon kay Bourne at ang guwardiya habang iniikot nila ang katedral. Sumama ang Kapitan sa ilang sundalong hayagang nagtipon upang siyasatin ang itaas na bahagi ng simbahan. Itinuro ng mga lalaki ang pataas, at si Bourne ay pumwesto sa isang direktang linya ng paningin sa buwan. Si Clodius ay dumulas sa mga palumpong para mas makita ang bagay na nakaagaw ng kanilang atensyon.

Dala ang isang libro, isang krusipiho, at isang praskong may tapon, mabilis na lumabas ng dormitoryo si Prayle Nicholas. Isang piraso ng tela na may palamuti ang nakabalot sa kanyang leeg na parang bandana, ang mga dulo nito na may palawit ay hinahampas ng hangin. Habang dinadaan ng batang prayle ang isang hanay ng mga walang kamalay-malay na bantay na may dalang sulo, nagmadaling hinabol ni Greville at ng kanyang sundalong eskorte si Nicholas, na tinatawagan siya upang malayang makadaan. Nakarating si Nicholas sa banyo at nagtulak palayo sa mga sundalo, habang sumisigaw sa kanila, "Siya ay isang pari—isang tao ng Diyos! Paano mo hinayaan ang iyong Kapitan—"

Pumasok si Nicholas at natigilan. Sa kumikislap na liwanag ng sulo ng isang sundalo, hindi niya nakilala ang nakadarnit at duguang bunton na nakaguhit sa paanan ng poste ng paliguan. Tiningnan niya ang mga nakaluhod na guwardiya na nakahawak sa ulo ng isang prayle, idinidiin ang basang tela sa isang pares ng namumula at namamagang mga mata. Dali-daling lumabas si Nicholas. Inilagay niya ang kanyang mga kagamitan sa tabi ng sugatang prayle bago ito tiningnan. "Hindi," sabi niya, habang namumuo ang mga luha sa kanyang mga mata. "May pagkakamali. Hindi siya ito." Lumingon siya at tumitig.

sa sahig, tumatawa at umiiyak sa kanyang pagdadalamhati. "Hindi ito—"

Tumalon si Nicholas sa pinakamalapit na guwardiya at inuntog ang kanyang ulo sa mga batong panlatag. Sinugod siya ng mga natitirang sundalo at hinila palayo.

"Nicholas! Hindi! Walang oras!" Ang garalgal na boses ni Odino ay agad na pumigil sa galit ng batang prayle, at siya ay napahiga at humagulgol. Pagkatapos ay tinipon niya ang kanyang mga kagamitan bago pinagalitan ang mga sundalo. "Ang mga Huling Rito ay nangangailangan ng disenteng pag-iisa!" Tumingin ang mga sundalo kay Greville, na binigyan sila ng isang seryosong tango bago umatras sa pasukan ng banyo. Sinundan ng mga lalaki ang pangunguna ni Greville, lumabas ng gusali.

Bumulong si Odino kay Nicholas, "Lumapit ka, bata. May dapat kang malaman." Itinapat ng batang prayle ang kanyang tainga sa mga labi ng nadurog na monghe. Habang nagsasalita si Odino, nanlaki ang mga mata ni Nicholas. Humiwalay siya, tinitigan si Odino, at nagtanong, "Isa ba sa kanila si Lazaro?"

"Tumahimik ka," bulong ni Odino, sandaling sumulyap kay Greville na halos namamaga at nakapikit ang mga mata bago nagpatuloy. "May kailangan akong ipagawa sa iyo." Nakinig nang mabuti si Nicholas, paminsan-minsan ay tumatango. Naubo si Odino at isinandal ang ulo sa poste. "Ngayon, mangako ka sa akin na magagawa mo ito, Nicholas."

Pinunasan ng batang prayle ang kanyang mga luha. "Ngunit mamamatay ka! Ang hinihiling mo—"
"Patay na ako!" singit ni Odino. "Ngayon, mangako ka sa akin!"

Huminga nang malalim si Nicholas at bumuntong-hininga. "Masunod nawa ang kalooban mo, ayon sa iyong nais."

Nanginginig ang mga daliri, inayos ng pari ang magarbong tela na nakasabit sa kanyang leeg. Hinalikan niya ito bago kinuha ang isang prasko ng pinagpalang langis mula sa kanyang tabi. Pagkatapos ay binuksan niya ang takip ng bote at huminto upang tingnan si Odino. Sa pagitan ng pag-ubo, nahihirapan ang monghe na bigyan si Nicholas ng isang nakakaaliw na ngiti, kahit na ang kanyang minamahal na batang aprentis ay isang madilim na balangkas lamang sa liwanag ng sulo. Gayunpaman, alam ni Nicholas ang nakatagong sakit at determinasyon sa likod ng kilos ng kanyang tagapagturo. Ikiling niya ang prasko, at gamit ang kanyang hinlalaki, marahang minarkahan niya ng tanda ng krus ang noo, labi, at puso ni Odino. Pagkatapos ay binuksan niya ang isang aklat ng mga Banal na Kasulatan.

Nanalangin si Odino, "Patawarin Mo po ako, Panginoon, sa aking mga nakaraang pagkakasala laban sa Iyo."

Habang ipinagpapatuloy niya ang kanyang pag-amin, yumuko si Nicholas sa kanya, habang binubulong ang mga sipi sa Latin ng Huling mga Rito.

Sa wakas, iminulat ni Nicholas ang kanyang mga mata at kinausap si Odino. "Sa Pangalan ni Kristo, ikaw ay pinatawad, Delon Odino des Gardiens."

Umubo si Odino at humihingal na sinabi, "Ituloy na natin, Nicholas."

Sumulyap ang batang prayle sa likuran niya upang makita ang isang mausisa na Greville, nakasandal sa may pintuan dala ang kanyang sulo. Palihim na ibinuhos ni Nicholas ang langis mula sa prasko. Itinaas niya ang krus na metal, kinagat ang kanyang labi at pinigilan ang paghinga habang ang mga agos ng luha ay dumadaloy sa kanyang mga pisngi. Pagkatapos ay halos itinago niya ang kanyang sarili sa likod ni Odino, at mahigpit na hinawakan ang kamay na nakabukas para sa kanya. Idinikit ni Nicholas ang matalas na talim ng krus sa katabing laman ng mga daliri ng monghe , at sa isang malakas na paghila, pinunit niya ang isang malalim na hiwa. Bigla, isang agos ng dugo ang dumaloy sa mga daliri ni Odino at itinuro ni Nicholas ang mainit na daloy papunta sa prasko.

Sumugod si Greville at itinapat ang kanyang ilaw sa kanila. "Huwag mo siyang dapat tanggalin, Nicholas!" "Hindi ko siya kinakalagan."

Napansin ni Greville ang prasko. "Ang pagpapadanak ng dugo ay hindi bahagi ng Huling Rito. Papatayin mo siya!" "Alagaan mo ang sarili mo, Greville! Bahagi iyan ng kaniyang huling kahilingan."

"Kung gayon, katapusan na, kung kamatayan na lamang ang kanyang hahangarin." Nagkibit-balikat si Greville, manhid sa lahat ng nasaksihan niya sa araw na ito habang paurong siya papunta sa pasukan ng banyo.

Nang halos mapuno na ang prasko, dali-daling tinakpan ito ni Nicholas, itinaas ang magarbong tela sa kanyang leeg, at mahigpit na ibinalot ang mga daliri ni Odino . Niyakap niya si Odino at bumulong, "Tapos na, Prayle."

"Tunay nga, mangyayari iyan," sagot ng namamagang mata na si Odino. Kasabay ng isang patuloy na ngiti, inilingon niya ang kanyang ulo na parang humahanga sa kaaya-ayang tanawin.

"Odino?" Ipinatong ni Nicholas ang kanyang kamay sa balik ng monghe at marahang inalog ito.

Tumango si Odino at nahihibang na sumagot, "Para siyang ibon sa hawla, Ivan. Ibang mundo ang naghihintay sa kanya."

"Odino?" Niyugyog ulit siya ni Nicholas.

Nagpatuloy ang monghe, "Naku, talaga! Hindi malalaman ni Lazarus kung ano ang gagawin dito. Tuturuan ko siyang sumakay sa kabayo." Napabuntong-hininga siya sa tawa. Sumandal si Nicholas at umiyak. Isang nag-aalalang ekspresyon ang bumalot sa mukha ni Odino . "Ano ang gagawin natin sa mga kabayo? Mga sundalo bantayan ang mga kuwadra.

Hinalikan ng umiiyak na batang prayle si Odino sa kanyang mga pisngi. "Sumama ka sa Diyos, kaibigan ko."

"Hindi pa siya nakakita ng kabayo," nakangiting sabi ni Odino. "Lilipad siya na parang hangin!"

Hinawakan ni Nicholas ang mainit na prasko at tumayo, iniwan ang nakatali na mga Kasulatan sa tabi ni Odino. Tumayo ang batang aprentis at umiyak, ngayon ay bulag sa kanyang paligid tulad ng kanyang naghihingalong tagapagturo. Hindi siya umiyak dahil ang iniisip ni Odino ay si Lazarus sa halip na ang kanyang sarili. Hindi rin siya nabalisa sa ideya na hindi na siya napapansin ni Odino. Umiyak siya dahil ang pinakadalisay na bahagi niya ay ang mamatay kasama si Odino.

Umalingawngaw sa bakuran ng Abbey ang matinis na tunog ng tambuli. Pinunasan ni Nicholas ang kanyang mukha at lumingon upang makita si Greville na lumabas ng pintuan habang iniwan ng mga guwardiya ang kanilang mga pwesto, tumatakbo patungo sa tawag sa pakikipaglaban. Muntik nang matapakan ng isang sundalong nakasakay si Greville at natisod siyang bumalik sa gusali.

Yumuko nang malalim si Nicholas kay Odino, "Masunod nawa ang kalooban mo, kaibigan ko." Lumingon siya at nagmadaling lumapit sa pintuan nang harangan ni Greville ang kanyang daan. "Saan ka pupunta dala ang prasko na iyan, prayle? Hindi kita maaaring payagang umalis ng banyo. Kung maaari ay maghintay ka muna—"

"Prak!" Walang imik, hinampas niya ang panga ni Greville, dahilan para tumilapon ito at ang kanyang sulo sa pader. Sumigaw ang batang prayle habang padabog itong lumabas ng gusali, "Tapos na si Odino! Tapos na si Ivan! At ngayon, tapos na rin ako!" Mabilis na naglakad si Nicholas patungo sa dormitoryo dala ang lahat ng mahalaga sa kanya: ang mainit na prasko, ang mga huling alaala ng kanyang banal na tagapagturo, at isang itinatangi na pares ng mabibigat at maayos na tahi na bota na nakatago sa ilalim ng gumugulong na tupi ng damit ng isang monghe, na tiyak na makakatulong upang mabuklod ang isang taimtim na pangakong ginawa niya bilang parangal sa huling kahilingan ni Odino.

Nagulo ang looban, habang ang mga anino ng mga tumatakbong sundalo ay dumaan sa timog na gate ng Abbey, iniwan ang kanilang paghahanap sa sementeryo. Isang linya ng putok ang nagmarka sa bakuran habang ang isang prusisyon ng mga bantay na may dalang sulo ay dumagsa mula sa dormitoryo patungo sa katedral. Sumigaw ang mga lalaki, dumagundong ang baluti, at dumagundong ang mga kuko ng mga kabayo kasabay ng walang humpay na himig ng isang tumatawag na busina—isang napakalaking pormasyon ng koordinasyon ng militar ang nangingibabaw na ngayon sa monasteryo.

Nagising si Greville, gumalaw, at hinampas ang kanyang umuusok na manggas. Sa tabi niya, sa sulok ng banyo, isang umiikot na haligi ng apoy ang lumamon sa isang tambak ng mga damit na ginamit ni Ivan sa kanyang pagtakas. Sumuray-suray siyang lumabas ng gusali, nasasakal. Sinunggaban siya ni Clodius.

"Naglalagablab ang apoy!" hingal na sabi ni Greville, habang hinihimas ang kanyang panga. "Nakatakas si Nicholas."

Hinila ni Clodius ang kanyang braso. "Hindi mahalaga! Sumama ka sa akin!" Umalis ang dalawang prayle sa kulay kahel na liwanag ng pintuan ng banyo at palihim na pumasok sa dilim, palihim na naglakad sa malilim na bahagi ng refectory bago sumisid sa likod ng mga palumpong ng juniper. hinati ang mga palumpong at pinanood ang mga sundalong nagtitipon-tipon sa mga hanay ng mga walang patid na hanay na nakapalibot sa buong perimeter ng katedral. May mga kabayong naghahatid ng mga kariton ng mga bala sa hilagang gate ng Abbey habang ang magkakapatong na sigaw ng mahigpit na utos ay umalingawngaw sa mga binabantayang lugar.

"Bakit sila nagtitipon?"

Hindi pinansin ni Clodius ang tanong ni Greville, tinapik ang balikat nito, at itinuro ang paanan ng pader ng Abbey. "Naglagay ang Kapitan ng bato sa ibabaw ng mga balumbon— doon lang, sa kabila ng mga sundalo. Maaari mo bang makita ito?"

Pinilit ni Greville ang kanyang mga mata. "Pero walang mapagtataguan. Mahuhuli tayo!"

"Hindi mo magagawa iyon, basta't magmadali ka nang sobra."

Lumingon si Greville. "Ako?" tanong niya, hindi makapaniwala.

"Manatili ka sa paanan ng pader at ang dilim ang iyong panangga. Ang mga sundalo ay nagbabantay lamang sa katedral."

Napasinghap si Greville. "Ikaw ang naghahangad na makuha ang mga ito!"

Dinampot ni Clodius ang isang kamao ng damit ni Greville. "Kaunti na lang ang oras natin! Kita mo?"

Ayan!" Itinuro niya ang bubong ng katedral. Tumingala si Greville at nakita ang isang daang estatwang bato na pumipilipit na parang pugad ng mga inaantok na ahas. Nagtipon ang mga estatwa malapit sa bawat gilid ng mga pasamano.

"Diyos ko! Gumalaw na sila," bulalas ni Greville, habang minamarkahan ang tanda ng krus sa ibabaw niya.

"Oo nga!" inalog siya ni Clodius. "Kailangan nating tumakas sa lugar na ito—at dala ang mga pahinang iyon. Ngayon, kunin ninyo ang mga iyon habang atin pa ang pagkakataon. Lumipat kayo!"

Humiwalay si Greville sa maasikasong prayle. "Nakalimutan mo na ba ang sinapit ni Ivan sa kamay ng Kapitan? Hindi ako mamamatay dahil lang sa isang rolyo ng papel!"

"Mabuti naman," sabi ni Clodius, habang itinataas ang baba. Umikot siya at nagsimulang bumaba sa likuran ng refectory, nagrereklamo. "Kapag nakakuha ako ng bibli para sa kanila, huwag kang umasa ng kahit anong uri ng kabayaran o habag!"

Sumigaw si Greville sa kanya, "At kapag natamaan ka ng Kapitan gamit ang kanyang espada, huwag umasa ng habag o Huling Rito!" Pinaalis siya ni Clodius nang may galit na pagkaway at naglaho sa dilim. Lumingon si Greville at hinati ang mga palumpong upang makita ang isang kabayong may dalang sulo na tumatakbo mula sa malayong sulok ng katedral. Pinabagal ni Kapitan Bourne ang kabayo at itinapat ang kanyang sulo sa ibabaw ng mga ulo ng abalang sundalo na kumukuha ng mga bala mula sa isang mabagal na dumadaang kariton.

"Mga sibat at mga tabak, pakinggan ninyo ako ngayon," bulalas ni Bourne sa mga hanay ng mga lalaking nakapalibot sa simbahan. "Manatili kayong mababa sa lupa— sa ilalim ng inyong mga tulis. Ihanda ang inyong mga sandata sa lupa at ihanda ang inyong mga espada sa inyong mas mababang kamay. Kayong may mahahabang kutsilyo, bunutin ang mga ito at saksakin sa tabi ng inyong paharap na paa. Sa aking marka, iikot ninyo ang inyong espada, tumawag nang malakas, at akitin ang mga demonyo sa bubong na nasa ibabaw ng inyong mga sandata. Mga Sarhento ng Bantay, sundin ninyo ang aking utos!" Sumigaw ang mga nakasakay na opisyal mula sa mga helmet ng nasa paligid na pormasyon, inuulit ang mga utos ni Bourne. Sumugod ang mga taga-pike at taga-

humayo na may mga nakawayang espada at bumuo ng unang hanay ng depensa.

"Mga pana, pakinggan ninyo ako ngayon! Sa aking marka, babarilin ninyo ang inyong mga sandata ayon sa gusto ninyo." Manatili kayong nakaluhod, at huwag ninyong isukbit ang inyong mga turnilyo. Tipunin ang mga ito sa lupa sa tabi ninyo. Gagamitin ninyo ang lahat ng inyong mga turnilyo at ipagtatangol ang mga lalaking nasa harap ninyo. Mga Sarhento ng Bantay, sundin ninyo ang aking utos!" Habang itinuturo ng mga nakabaluti na mangangabayo ang hanay, isang alon ng mga crossbowmen ang dumating, tinatakpan ang mga pikemen ng kanilang mga sandata.

Pinagmasdan ni Bourne ang bubong ng katedral bago itinulak ang kanyang kabayo sa tabi ng lumalaking grupo. "Mga palaso, pakinggan ninyo ako ngayon! Maglagay kayo ng pantay na espasyo. Tumayo nang tuwid sa likod ng mga crossbowmen at takpan ang mga nasa unahan. Kayong mga gumagamit ng inyong bibig para sa mabilis na pagpapakawala, hindi hihigit sa dalawang palaso ang maaaring kumagat. Itutok ang lahat ng inyong mga palaso sa mga demonyo bago tawagin ang inyong mga supplier!" Isang pader ng mga mamamana ang gumulong, at inikot ni Bourne ang kanyang kabayo, sumisigaw, "Mga supplier, pakinggan ninyo ako ngayon! Dapat kayong maging maagap at matatag mula sa inyong mga kariton. Manatiling mababa at maglagay ng mga suplay sa paanan ng inyong mga sundalo, na sinenyasan sila ng isang sampal na hindi mas mataas kaysa sa kanilang mga bota. Mga Sarhento ng Bantay, sundin ninyo ang aking utos!"

At nang magbigay ng mga tagubilin ang Kapitan sa kaniyang mga sundalo, nakita ni Greville ang mahinang anino ni Clodius na mabilis na sumusulong at naninigas sa kanyang kinatatayuan, nahihiyang gumagalaw sa paanan ng pader ng Abbey. Sumusulong siya kasabay ng patuloy na pagbabago ng direksyon ng atensyon ni Bourne.

Itinaas ni Bourne ang kanyang kamay at inihanda ang kanyang mga tauhan. "Mga pana, ilabas ninyo ang inyong unang bala laban sa mga diyablo! Asintahin nang pantay sa pagitan nila. Mga sibat at mga tombak, nasa aking agwat!" Sinuyod ni Bourne ang mga itaas na gilid ng simbahan bago ikinumpas ang kanyang braso. "Maluwag!" Habang ang isang sunod-sunod na kanyon ay tumatakip sa katedral at isang pag-ulan ng mga kislap ang sumabog sa mga batong Grotesque, sumugod si Clodius, ibinaliktad ang bato, dinampot ang mga balumbon, at nagmadaling patungo sa refectory. Pinaglaruan ng mga pikemen ang mga espada sa mga sibat, nanunuya, habang ang mga crossbowmen ay nagmamadaling muling nag-reload.

Gumapang ang mga estatwa malapit sa gilid ng bubong, nakasilip sa hukbong tumatawag sa kanila. Sa hitsura, walang dalawang halimaw na bato ang magkapareho. Sa ilalim ng kabilugan ng buwan, kitang-kita ang kanilang mga kakatwang katangian. Ang ilan ay may mga ulo ng ibon, ang iba naman ay aso at ahas. Ang kanilang mga katawan ay pinaghalong iba't ibang halimaw—bahaging leon, tao, at baboy—at mayroon silang mga kuko, pangil, kuko sa paa, at buntot. Ang bawat isa ay kahawig ng isang kakila-kilabot na kombinasyon ng ilang nilalang, ngunit sa lahat ng kanilang pagiging natatangi, mayroon silang isang karaniwang katangian: sa likod ng bawat isa ay nakasabit ang isang nakabukang pares ng mga pakpak na may lamad.

"Maluwag!" Isa pang alon ng mga kanyon ang pinakawalan, at isa na namang ulan ng mga kislap ang lumamon sa mga Grotesque na bato, na nagpasigla sa mga ito sa isang matinding galit ng mga pakpak na kumakaway, nagngangalit na ngipin, at kumakaway na mga kuko. Dumaloy ang mga tili at ungol sa bakuran ng Abbey habang sila ay nag-aagawan ng espasyo sa mga terasang pasamano. Bumagsak ang mga ito pababa, nililinis ang bubong ng katedral at bumuhos sa ibabaw ng mga sundalo na parang pagpatay sa mga uwak na granito sa isang parang na naliliwanagan ng buwan.

"Mga sibat! Mga palaso! Mga sundalong nasa armas!" sigaw ni Bourne. Ngunit nasira ang hanay, ibinaba ang mga armas, at nagkawatak-watak ang mga sundalo. May nagaganap na paglihis mula sa Impiyerno.

Lumipad si Clodius sa gilid ng refectory dala ang mga nakarolyong pahina, nadaanan si Greville habang sumisigaw, "Bilisan ninyo! Huwag kayong lumingon!" Tumakbo ang dalawang prayle patawid sa patyo, tumatakas sa mga sigaw at tili ng isang napakalakas na pagsalakay. Tumalon si Clodius sa mga palumpong sa likod ng paliguan, sinunggaban si Greville. "Walang bantay ang timog na tarangkahan! likot natin ang panlabas na pader ng Abbey, pupunta sa mga kuwadra, at kukuha ng kabayo!" Mabilis na lumabas si Clodius sa mga palumpong at mabilis na umakyat sa malilim na bahagi ng paliguan.

Sinugod siya ni Greville, nadapa sa isang tambak ng damit at gumulong sa liwanag ng buwan. Noon lamang niya natuklasan ang katawan ni Ivan, ang kanyang mga mata ay nakatitig sa kawalan. Mabilis na tumayo si Greville, tinatawag si Clodius. Huminto si Clodius at lumingon sa kanya, at nakita ni Greville ang puti ng kanyang mga mata at isang bakas ng takot sa kanyang mukha. Natigilan si Greville. "Huwag kang lumingon," sabi ni Clodius, habang umaatras patungo sa tarangkahan ng Abbey. "Magkikita tayo sa ang mga kuwadra.

Tumingin si Greville sa kanyang likuran at nakita ang isang malaking bato na Grotesque na palihim na sumusunod sa kanya. 'Parang-Griffin, may pakpak na katawan ng leon at higitang ulo at mga kuko ng ibong mandaragit.

Napasubsob si Greville sa dingding ng banyo habang umiiyak. "Tulongan mo ako, Clodius." Sa bawat nanginginig niyang hakbang patungo sa harap ng banyo, ang halimaw na granite ay sumulong din. "Alang-alang sa Diyos, paalisin mo na siya!" Sa halip, tumakas si Clodius. Sumigaw si Greville, tumatakbo sa sulok ng gusali at sumisilip sa usok na kumukulo mula sa labas. ng pasukan ng banyo. Isang kumikinang na tambak ng mga damit ang nag-iilaw sa madilim na loob nito. Nagtago si Greville sa likod ng isang poste sa gitna—nakayuko sa dilim sa likod ng malapad na likod ng isang duguan at laging nakangiting si Odino, na nakatitig lamang sa isang bitak sa sahig. Masyado nang patay si Odino para iligtas ang naghihilik na damit mula sa kasuklam-suklam na pumapasok sa pintuan, naghahanap sa dilim at kumakamot sa mga batong poste.

Tumakbo si Clodius para sa kaligtasan, at nabangga ang mga sundalong iniwan na ang kanilang mga pwesto. Ang mga itinatanging pahina ng prayle ay nakakalat sa lupa, at tinipon niya ang mga ito sa kanyang

mga kamay at tuhod. Pagkatapos ay tumakbo siya patungo sa timog na pintuan, ang kanyang bibig ay nakabuka sa takot, sapat na ang lapad upang ilabas ang isang kakila-kilabot na sigaw na kumalat sa buong patyo, nang isang lumilipad na estatwa ang sumilip pababa at hinila siya mula sa lupa. Ang kakatwang katangian nito ay walang kapantay sa anumang kalupitan na lumipad mula sa bubong ng katedral, dahil mayroon itong katawan ng isang ahas, ulo ng isang kambing, at mga binti na parang sa maraming gagambang nakasunod. Dinala ng kasuklam-suklam na hayop si Clodius sa pader ng Abbey at mataas sa kalangitan—sapat na ang taas para marinig ng buong kanayunan ang walang hanggang takot sa kanyang lalamunan. Tinangay nito ang mabuting prayle palayo, malalim sa mga kagubatang hindi nagalaw patungo sa pinakamadilim na mga lugar na minarkahan lamang ng bakas ng luha. at mga malutong na pahina na umulan mula sa itim na langit.

Nasa loob pa rin ng Abbey, si Kapitan Bourne at labing-isang nakasakay na sundalo ay dumagundong palabas ng hilagang tarangkahan, tumatakbo sa isang clearing at sumusugod sa Abbey road patungo sa nayon ng Murat. "Magsama-sama kayo!" sigaw ni Bourne, "Mga espadang nakataas at mga ulong nakababa! Manatili sa ilalim ng mga puno!" Ngunit sa bawat bukas na espasyo sa kagubatan, isang sigaw ang hudyat ng pagkawala ng isa pang lalaking nabunot mula sa kanyang kabayo. Sa bawat suntok, isa pang kabayo ang nadudurog sa ilalim ng napupunit na mga kuko ng bato. Sa katunayan, ang gabi ay pag-aari ng isang masamang Anghel, tumatawa at naglalakad din pabalik-balik sa kailaliman ng lupa.

Kaya, sa pamamagitan lamang ng ilang binibigkas na salita mula sa halos nakalimutang koleksyon ng mga Salin ni Naramsin, si Cardinal Jean-Francois Blasi ay mag-isang winasak ang isa sa dalawang pinakamatibay na Abbey ng Holy See—*ang Abbaye des Gardiens*—at dinurog ang pinakamahuhusay na grupo ng Royal Guard ng Kanyang Kamahalan —ang piling tropa ni Kapitan Bourne . Sa panandaliang sandali na kailangan para mag-asawa at mamatay ang mga mayflies, sa isang kalapastanganang gawa, ang misyon ng isang tao na maghiganti ay nagbuwis ng buhay ng apat na raang sundalo, pari, at eskudero habang binubuksan ang pangalawa sa tatlong Gatestone at lalong pinahina ang Great Seal na nagsilbing pinaka-capstone ng Great Abyss.

Sa ilalim ng gumuguhong Abbey— sa ilalim ng nagliliyab na mga katakumba—mula sa pinakailalim ng Impiyerno, umalingawngaw ang mala-serpikong tawa ni Lucifael, dahil ang kasuklam-suklam na pangyayaring iyon ay nararapat sa kanyang buong atensyon.

~*~

Sa loob ng kalahating gabi, naglakbay si Lazarus pakanluran sa ilalim ng malaking buwan at dagat ng mga bituin. Inakyat niya ang mabatong at ligaw na mga burol ng Lalawigan ng Auvergne at nagpatuloy sa malawak at madilim na tanawin nito—lahat ng ito ay hindi pamilyar sa kanyang mga pandama. Sa daan, nang ang mga takot ay sumuko sa mas mahinahong mga sandali na nagbigay sa kanya ng paghinto para sa panloob na pagmumuni-muni, siya itinuturing na ugat ng gayong magulong damdamin.

Sa madaling salita, alam lamang ni Lazarus ang mga hangganan ng mga catacomb ng Abbey—ang mundo sa ilalim ng lupa na kanyang iniwan. Ang mga pader ng tunel nito ay nakatayo nang matibay, ang kanilang matibay at gumagabay na mga landas ay hindi nagbabago magpakailanman. Ang matatag na kakayahang mahulaan ng mga catacomb ay napatunayang nagpapakalma sa anumang panandaliang problema na maaaring gumugulo sa kanya, at ngayon, ang pagsasama-sama ng lugar na iyon at ng mga kasama niya roon ay may parehong layunin. Ngayon lamang, alam niya na maaaring hindi na niya sila makita muli—ang kanyang puso ay mabigat na parang granite sa kanyang dibdib.

Matagal nang pamilyar si Lazarus sa mga mekanismo ng kanyang mga panaginip, at sa kanilang patuloy na nagbabagong mga pangitain. Halimbawa, kung sakaling ang kanyang mga panaginip ay maging isang walang hanggang bangungot, palagi niyang kayang gisingin ang kanyang sarili, kahit na para lamang lumikha ng isang mas kaaya-aya at mahuhulaang presentasyon ng mga ito. At madalas na nananaginip si Lazarus ng isang mundong lampas pa rito. ang mga katakumba, habang pinagsasama-sama ang bawat detalyeng natutunan niya tungkol sa pambihirang lugar. Ngunit hindi niya kailanman naisip na maaaring lumitaw ito bilang isang hindi mahuhulaan at hindi maiwasang bangungot tulad ng nangyari ngayon. Walang mga gabay na landas o paliko-likong mga batong pantakip—ang hindi pantay at hindi mahuhulaan na tanawin ay tila kumakalat sa bawat walang katapusang direksyon. Marahil ang ugat ng kanyang nababagabag na damdamin ay nakabaon sa kung saan sa nakakagambalang ideya na hindi siya maaaring magising mula sa sandaling iyon at magising sa pamilyar na tunog ng boses ng kanyang ama , na nananawagan sa kanya na muling sindihan ang mga sulo ng katakumba.

Isang malamig at pagod na si Lazaro ang umakyat sa huli sa maraming mapanganib na mga bundok. Nakatayo siya sa ibabaw nito ang tuktok, ang kanyang maruming damit ay kumakaway na parang isang bandila sa malakas na hancing silangan. Sa pamamagitan ng madilim na butas ng mata, sinuyod niya ang isang malalim na lambak, isang tuyot at mabatong ilog. Sa kabila ng mabatong lambak, ang matarik na bahagi ng bangin ay tumataas laban sa gilid ng isang maliit na bundok, at sa paanan ng bangin, Natuklasan ni Lazarus ang kapansin-pansing pagkakahawig ng isang humanga na mukha na may umaalulong na *bibig—ang Mountain Bibig*. Taglay ang matinding determinasyon na katumbas ng kay Ivan, itinaas niya ang kanyang mga balikat at bumaba sa tagaytay na parang isang mapagmataas na lalaking nahatulan sa bitayan. Naglakad siya sa madilim na lambak ng mga bato at patungo sa bangin hanggang sa lamunin siya ng nakanganga nitong bunganga.

[*Wakas ng Kabanata 8*]

Ang akdang pampanitikan na ito ay nilikha eksklusibo sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~